

Editorial September Issue vol.2 | 2022

Archetype team - 01/01/1970

Μια απειλή που καιροφυλακτεί πίσω από κάθε αποκατάσταση ή «εκσυγχρονισμό» κτιρίου του εικοστού αιώνα στα καθ' ημάς, είναι κατά κάποιον τρόπο η προσπάθεια εικονογραφικής ή πλαστικής σύνδεσης με το γούστο της εποχής μας. Ακόμη και όταν πρόκειται για διατηρητέο μνημείο, άλλοι επιχειρούν τον χρωματικό εμπλουτισμό, άλλοι ιδιωματικούς μορφολογικούς χειρισμούς, άλλοι την «εικαστική προσέγγιση», άλλοι ακόμη και την κατεδάφιση ή την ασύμβατη προσθήκη τμημάτων. Το βλέπουμε όχι μόνο στις πολυκατοικίες του '30 αλλά και σε άλλα, δημόσιας χρήσης κτίρια, των μουσείων -παλαιότερα- μη εξαιρουμένων. Άλλωστε από τσιμέντο είναι -συνήθως- αυτά τα κτίρια, ας τα κάνουμε λίγο πιο ενδιαφέροντα! Είναι -φαίνεται- δύσκολο να κατανοήσουμε ότι το μόνο ζητούμενο για ένα μοντέρνο κτίριο του προηγούμενου αιώνα είναι η «φιλολογική αποκατάσταση», η επιστροφή δηλαδή επακριβώς στην πρωτότυπη μορφή που είχε (καταρχήν εξωτερικά) κατά την αποπεράτωσή του. Τίποτα άλλο δεν προβλέπεται, αν μάλιστα πρόκειται για χαρακτηρισμένο «έργο τέχνης». Τούτο επιτυγχάνεται με επισκευές, σύμφωνα με τα αρχικά σχέδια του κτιρίου ή/και την ακριβή του αποτύπωση, ή ακόμη και με το εργαλείο της ανακατασκευής. Ένα κτίριο του 20ού αιώνα δεν είναι Παρθενώνας: επιβάλλεται η πιστή απόδοση της αρχικής «εικόνας» του, ενώ η αυθεντική «ύλη» του μπορεί για τον σκοπό αυτό να αντικατασταθεί με νέα.